

оттегли още по къмъ политѣ на Стара-Планина, дѣто гжети габареви бранища можахъ да го потульгъ.

Подиръ два часа мжченъ вървежъ изъ урваста и дива мѣста, той се докопа до първото бранище. Тамъ скритъ между сухия храсталакъ, той се протегна на грѣбъ, за да почива, или по-добрѣ да работи съ ума си. Небето се бѣше съвсѣмъ изеснило. Есенното слънце грѣеше привѣтливо и топло, и блещѣше въ капчицитѣ по трѣвитѣ, обърнахти отъ снѣгъ на росица. Рѣдки врабчета прѣхвърквахъ прѣвъ главата му безмълвно и кацахъ по пѣточкитѣ за храна. Единъ балкански орелъ високо се виеше надъ Огнянова. Или тукъ нѣйдѣ видѣше нѣкоя мърша, или самото Огнянова зимаше за такова нѣщо. Тая мисль му мина прѣвъ ума и го направи още по-мраченъ. Тоя орелъ му се стори сега много зловѣщъ. Сякашъ, той бѣше живъ образъ на безпощадната му сѣдба; сякашъ, тая плътоядна птица очакваше да ѝ приготвятъ кървавия обѣдъ, па тогава да се спустне отъ своитѣ сини височини. А всичко бѣше възможно. Тоя пущинакъ, кръстосанъ често отъ ловци турци, които бѣхъ живи хайдути, не бѣше безопасенъ. Също и Огняновъ съ нетърпение чакаше да прѣвали слънцето, и нѣколко пѣти се мѣсти, за по-скришно приближище. Врѣмето се бавеше ужасно и слънцето пѣплеше уморително полека. А орелътъ сѣ се вияше. Плющне дваждъ триждъ крила, па пакъ ги простре неподвижни и черни въ въздуха. Огняновиятъ погледъ бѣше прикованъ въ това плавающе тѣло, но умътъ му гледаше въ други длѣбочини. Въ неговата възбужденна мисль миняхъ едно по друго въспоминанията на минжлото... Години млади, години на борба, на страдания и на вѣра въ високи идеали. И България, за която се испитвахъ, бѣше тѣй хубава, тѣй достойна за жертвоприношения! Тя бѣше богиня, която се питаеше съ кржвѣта на вѣрующитѣ въ нея. Нейниятъ кървавъ ореолъ, състояше отъ снопове лучезарни имена, и Огняновъ диреше тамъ своето, и му се чинѣше, че го